

ГРОМАДСЬКА РАДА ДОБРОЧЕСНОСТІ

<https://grd.gov.ua>

head@grd.gov.ua

Затверджено
Громадською радою доброчесності
23.01.2019

ВИСНОВОК

про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду
Бенедисюка Ігоря Михайловича
критеріям доброчесності та професійної етики

Проаналізувавши інформацію про кандидата на посаду судді Верховного Суду **Бенедисюка Ігоря Михайловича** (далі – Кандидат), Громадська рада доброчесності виявила дані, які дають підстави для висновку про невідповідність Кандидата критеріям доброчесності та професійної етики.

1. Кандидат на посаду судді пов'язаний з політичними силами і простежується вплив цього зв'язку на його кар'єру. Кандидат, обіймаючи посаду судді, отримував державні нагороди.

(підпункти 1.1 та 1.2 п. 1 Індикаторів визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики, затвердженим рішенням Громадської ради доброчесності від 11.01.2019)

У квітні 2015 року Кандидат призначений членом Вищої ради юстиції за квотою Президента України Петра Порошенка.

15.12.2015 р. Петро Порошенко, **нагородив** Кандидата іменною зброєю, який будучи на посаді члена Вищої ради правосуддя, залишався у статусі судді.

Прийнявши державну нагороду, суддя Ігор Бенедисюк, вочевидь, не дотримався вимоги ч. 7 ст. 55 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (у редакції, чинній на час отримання нагороди): «(с)уддя до звільнення з посади не може бути нагороджений державними нагородами, а також будь-якими іншими нагородами, відзнаками, грамотами. Суддя може бути нагороджений державними нагородами лише за проявлену ним особисту мужність і героїзм в умовах, пов'язаних із ризиком для життя». У відкритому доступі відсутня інформація про випадки прояву Кандидатом особистої мужності і героїзму в умовах, пов'язаних із ризиком для життя.

Кандидат [пояснив](#) отримання нагородної зброї у ЗМІ: *«По-перше, для мене ця нагорода стала несподіванкою, я дізнався про неї вже постфактум. По-друге, мої повноваження судді були призупинені у зв'язку з роботою у ВРЮ, і я не здійснюю правосуддя у суді. А в законодавстві не було чіткої заборони щодо отримання державних нагород членами ВРЮ. Вони могли отримувати і нагороди, і державні звання. Натомість у новому Законі про ВРП йдеться, що члени ВРП не мають права отримувати державні нагороди. Якби в законодавстві була чітка заборона, то однозначно відмовився би від цієї нагороди. А в тій ситуації не хотів вдаватися до певного політичного демаршу».*

Тобто в цій ситуації Кандидат керувався політичними мотивами, а не чітким положенням закону (наведено вище) і правилами суддівської етики.

Те, що Кандидат, будучи членом і Головою Вищої ради юстиції (правосуддя), залишався і суддею свідчать [матеріали](#) досьє Кандидата. В анкеті Кандидата (с. 7-8) зазначено, що з 18.07.2003 по теперішній час є суддею Вищого господарського суду України. Отже, з посади судді його не було звільнено, тож заборона ч. 7 ст. 55 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (у редакції, чинній на час отримання нагороди) однозначно поширювалася на Кандидата.

У пункті 1.3 [Бангалорських принципів](#) поведінки судді вказано, що *“суддя не лише виключає будь-які взаємовідносини, що не відповідають посаді, чи втручання з боку органів законодавчої та виконавчої влади, а й робить це так, щоб це було зрозуміло навіть сторонньому спостерігачу”.*

У п. 37 [пояснювального коментарю](#) до Бангалорських принципів поведінки судді зазначено, що *“тест на незалежність полягає у тому, чи може сторонній спостерігач сприймати суд як незалежний”.* Кандидат в очах стороннього спостерігача, з огляду на зазначене вище, не може сприйматися як незалежний суддя.

2. Кандидат на посаду судді ухилився від відповіді, щоб спростувати інформацію, яка стосується його, має значний суспільний інтерес та істотно впливає на авторитет правосуддя.

(підпункт 3.14 п. 3 Індикаторів визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики, затвердженим рішенням Громадської ради доброчесності від 11.01.2019)

Згідно з офіційною біографією Кандидата, розміщеною на сайті [Вищої ради правосуддя](#), він 3 місяці (з лютого по квітень 1994 року) поєднував роботу судді в Україні та Російській Федерації. З аналізу чинного на той момент закону РСФСР «О гражданстве в РСФСР» від 28.11.1991 випливає, що в перші роки проголошення незалежності України Кандидат був громадянином Російської Федерації. У жодній із

його біографій не говориться, коли саме він отримав громадянство України й чи відмовився він від громадянства Росії. Як **вказують** громадські діячі, незважаючи на велику кількість інтерв'ю самого Кандидата та заяви прес-служби ВРП, до сьогодні так і не було озвучено двох простих дат – виходу з громадянства РФ Ігоря Бенедисюка та дати отримання ним громадянства України. Відсутність чіткої інформації стосовно вказаних обставин підриває довіру суспільства до судової влади у цілому.

3. Кандидат на посаду судді не реагував на відомі йому випадки недоброчесної або неетичної поведінки колег, покривав таку поведінку або відомі йому факти протиправної діяльності суддів, нехтуючи відповідальністю не лише за свою поведінку, а за діяльність системи правосуддя загалом.

(підпункт 4.13 п. 4 Індикаторів визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики, затвердженим рішенням Громадської ради доброчесності від 11.01.2019)

Перебуваючи на посаді голови Вищої ради правосуддя, Кандидат не забезпечив належного очищення судової влади від недоброчесних суддів, що унеможливило відновлення довіри суспільства до суддів. Як зазначено у **матеріалі** PROSUD, Кандидат нічого не зробив для того, щоб виявити дійсні причини масового порушення цими суддями присяги. Численні звернення Автомайдану та родин Героїв Небесної Сотні сприяти встановленню організаторів впливу на суддів були проігноровані. Більшість «суддів Майдану» уникнули відповідальності, велику частину справ проти суддів було закрито у зв'язку із завершенням строку давності, у чому винна сама Вища рада правосуддя.

Додатково надаємо Вищій кваліфікаційній комісії суддів України інформацію, яка сама по собі не стала підставою для висновку, але потребує пояснення з боку Кандидата.

1. Як повідомляє ресурс **Prosud**, Вища рада правосуддя, головою якої є Кандидат, не надала Громадській організації “Всеукраїнське об’єднання “Автомайдан”” інформацію про розмір зарплат її членів. Вищий адміністративний суд **зобов’язав** Вищу раду правосуддя відповісти на запит «Автомайдану», але там вирішили подати апеляцію. Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду **відмовив** у задоволенні заяви Вищої ради правосуддя. На **думку** громадських організацій, це свідчить про явну неготовність Вищої ради правосуддя виконувати Закон «Про доступ до публічної інформації», і роль Кандидата як голови Вищої ради правосуддя тут є ключовою.
2. У березні 2017 року стався конфлікт між Кандидатом та групою активістів, що є учасниками руху “Традиція і порядок”. Один з активістів **зазначив**, що

Бенедисюк начебто намагався здійснити наїзд на учасників руху автомобілем, а потім застосував зброю. За цим фактом було **розпочато** розслідування.

Координатор

Громадської ради доброчесності

(підписано електронним цифровим підписом)

Протокол
електронного голосування
(є невід'ємною складовою висновку)

23.01.2019 Громадська рада доброчесності затвердила висновок 13-ма голосами з 16 голосів членів Ради.

Жернаков Михайло, Куйбіда Роман, Маселко Роман, Савчук Андрій заявили самовідвід.

У голосуванні взяли участь 13 членів:

- 1) Валько Вадим
- 2) Воробйов Євген
- 3) Кулібаба Андрій
- 4) Марчук Антон
- 5) Моторевська Євгенія
- 6) Остапенко Дмитро
- 7) Серета Максим
- 8) Смалюк Роман
- 9) Стригун Дмитро
- 10) Соколенко Наталія
- 11) Сухоставець Роман
- 12) Шепель Тарас
- 13) Яким'як Олег

Координатор

Громадської ради доброчесності

(підписано електронним цифровим підписом)